Jeziora: Ostrowiec i Głuche

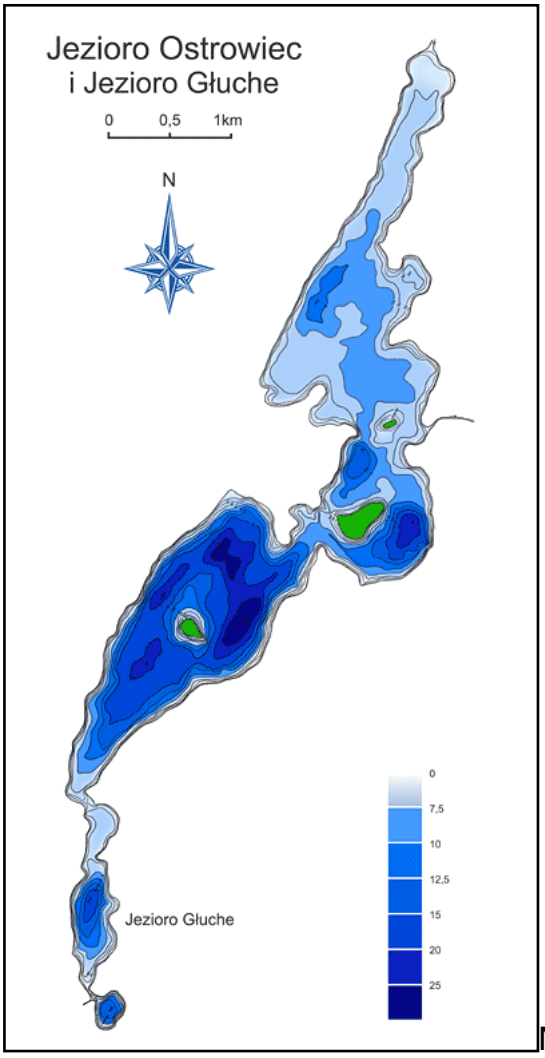

Największe jezioro w Drawieńskim Parku Narodowym (369,87 ha); zwane też Ostrowiec. Położone w głębokiej rynnie polodowcowej, której rzeźbę dodatkowo urozmaicają struktury kemowe. Ma bardzo urozmaiconą linię brzegową, co w połączeniu z wysokimi brzegami daje wielość osi widokowych i decyduje o krajobrazowej atrakcyjności akwenu. W całości otoczone lasami jest jednym z piękniejszych i ciekawszych jezior pomorskich. Gromadzi 36,5 mln. m^3 wody. Najgłębsze miejsca jeziora (28,5 m) są na wschód od wyspy Lech oraz pomiędzy wyspą Okrzeja, a wypływem Płocicznej. Od południa jezioro łączy się wąskim przesmykiem z jez. Głuchym Dużym i dalej z jez. Głuchym Małym. Czasami wszystkie trzy akweny nazywane są łącznie jeziorem Ostrowieckim (łączna powierzchnia 387 ha).

Od zachodu w jezioro wcina się duży półwysep. Jego najbardziej północny cypel nosi nazwę Dębowego (od porastającej go dębiny), ku południowi wysunięta jest Korea

(od charakterystycznego kształtu). Na wschodnim brzegu wypływ Płocicznej obramowują cyple: od południa Harcerski, a od północy Psi. Na jeziorze trzy wyspy: Lech (południowa), Okrzeja (środkowa) i Pokrzywka (północna). Już przed wojną były one rezerwatami przyrody. W r. 1988 utworzono powtórnie rezerwat, w 1990 r. włączony w skład parku narodowego. Na wyspie Lech od 1993 r. istnieje kolonia kormoranów, a na wyniosłej sośnie regularnie gniazduje rybołów. Ptaki można oglądać żółtego szlaku turystycznego, biegnącego zachodnim brzegiem jeziora. Wyspa Okrzeja jest siedliskiem puchacza. Rośnie na niej osobliwy las lipowy i ciepłolubna dąbrowa, są też stanowiska kilku rzadkich gatunków roślin. Pokrzywka jest porośnięta łęgiem olszowym, rosną na niej pomnikowe olsze, jesion i lipa. Na wszystkich trzech wyspach gniazdują w dziuplach i w sztucznych budkach gągoły i tracze nurogęsi, znajdując tam izolację od lądowych drapieżników.

Roślinność jeziora i jego brzegów jest bardzo zróżnicowana. Botanicy naliczyli tu aż 72 typy zbiorowisk roślinnych. Taflę wody okalają szuwary trzcinowe, w południowej części spotyka się w nich pojedynczo kłoć wiechowatą. Żyzność wód jeziora jest zróżnicowana. Przepływowa część północna ma charakter eutroficzny a na dnie dominują rdestnice, wywłóczniki, rogatki i moczarka. Znaleziono tu kilka rzadkich gatunków rdestnic. Centralna część akwenu, na południe od wyspy Okrzeja, zbliża się charakterem do jezior mezotroficznych. Na jej dnie trafiają się partie łąk ramienicowych.

Wody jeziora są mieszane przez wiatry dwa razy do roku, wiosną i jesienią (tzw. dimiksja). Latem w jeziorze regularnie ustala się uwarstwienie temperatury, która od głębokości ok. 10 m spada skokowo do 5C. Na podobnej głębokości kończy się też w tej porze roku zawartość tlenu w wodzie. Średnia przezroczystość wody wynosi 2-3 m.

Nad jeziorem często widuje się bieliki. Wiosną na tafli wody tokują perkozy, gągoły i tracze. Jezioro ma bardzo urozmaiconą faunę ryb. Dominuje w niej płoć, ukleja i okoń. W głębszych miejscach żyje sielawa, pospolite są krąpie, klenie, leszcze, liny, węgorze i szczupaki. Notowano także wystąpienia certy i siei. Osobliwością fauny ryb jest troć jeziorowa, bardzo rzadka już w Polsce ekologiczna forma pstrąga, spędzająca większość życia w jeziorze, ale na tarło wstępująca do rzek. Jezioro jest udostępnione do wędkowania z pomostów usytuowanych na zachodnim brzegu. Jezioro jest wymieniane w starych dokumentach. Już w XIII w. granica wielkopolsko-marchijska miała przebiegać "per lacum Wusterwitz". W XIX w. wzdłuż zachodniego brzegu przeprowadzono kanał nawadniający, tzw. Sicieński Kanał . Ok. 1895 r. zbudowano nad przesmykiem łączącym jez. Ostrowieckie z jez. Głuchym most, wsparty na palach wykonanych z pni sosen do 40 cm grubości. Kładka na palach dawnego mostu istniała do lat 70-tych XX w.

Zachodni brzeg jeziora udostępniony szlakiem żółtym, z którego roztaczają się widoki na taflę wody, wyspę kormoranów i bagienne olszyny Żółwiej Kłoci.

Data wydruku: 24.04.2024 11:54:05
Adres URL: http://www.dpn.pl/ostrowiec-i-gluche